

Arvostusta taviksille

”Niin, no siellä teidän tallissahan nyt ei olekaan mitään oikeita hevosia”, oli yhdelle tallimme hevosenomistajista tokaistu joskus, kun oli tullut puhetta meikälaisten vähäisestä maneesinkäytöstä. Oikeita hevosia?! Yksikään tallimme asukkaista ei toki ole kymppitonnien kisatykki, jota käydään esittelemässä kilparadoilla lähellä ja kaukana. Monella niistä on hiukkasen ylipainoa, talvisin paksu pörröturkki (keväällä karvanlähtöä sen mukaisesti),

ja niiden omistajat ovat tavallisia sunnuntairatsastelijoita, joille hevosharrastus on yksinkertaisesti mukava tapa kuluttaa kaikki liikenevät rahansa. Tästä huolimatta uskallan väittää, että kyllä ne eläimet karsinoissaan hevosia ovat.

Olen pistänyt merkille, että tavishevosten lisäksi on olemassa Hienoja Hevosia. Hieno Hevonen voi olla kisatykki tai ihan tavallinen tätipuokkari, joskus poni, harvoin suokki ja vielä harvemmin lämpärratsu. Hienoissa Hevosissa on jotain erikoista, jota ei taviksissa ole.

Hienoa Hevosta ei yleensä tarhata samaan tarhaan muiden kanssa, eikä sitä useinkaan ulkoiluteta puolta päivää kauempaa. Hieno Hevonen tarvitsee ainakin kolminkertaisen määrän erilaisia (merkki)varusteita tavishevosen tarpeisiin verrattuna, ja sitä liikutetaan usein ainoastaan maneesissa. Jos tallityöntekijältä kysytään, Hienon Hevosen erottaa siitä, että se aiheuttaa uskomattoman määrän lisätyötä tavikseen verrattuna monisorttisine ruokineen, loimituksineen ja yöpinteleineen. Henkilökohtaisesti ihailen sitä pieteettiä, jolla Hienojen Hevosten omistajat hoitamiseen paneutuvat. Jo pelkkä kahden celsiusasteen välein vaihtuva loimitustaulukko karsinan oveen ylittäisi minun paneutumiskykyäni. Mutta minähän omistankin tavishevosen.

Mikä vika tavishevosissa sitten oikein on? Lepsukkaluonteisissa, suurisydämissä harrastehevosissa, joiden kanssa

tavoitteet voivat olla kolmen toisistaan erottuvan askellajin löytyminen, tai vaikkapa yksinkertaisesti luonnon ihmeiden ihasteleminen maastossa? Puhumattakaan arvokasta asiakaspalvelutyötä tekevästä tuntsariduunareista!

Uskallan väittää, että tavishevosen tavallisen ystävällinen olemus ilahduttaa omistajaansa takuulla aivan yhtä paljon kuin Hienon Hevosenkin, eikä sen arvo harrastuskaverina ja eläinystävänä varmasti ole yhtään sen vähäisempi. Tavishevosten omistajat tulevat usein kuulleeksi halventavia huomautuksia hevosistaan vain siksi, etteivät ne ehkä ole euromääräisesti yhtä arvokkaita (tai arvokkaan näköisiä, huhujen mukaan arvokkaita, arvokkaiksi tiedetyistä vanhemmista tai arvokkaita hevosia myyvältä välittäjältä ostettuja) kuin Hienot Hevoset.

Mutta ei kai kukaan ystäviäänkään rahassa mittaa? Saati valitse heitä trimmatun kroman ja kiiltävien hiusten perusteella?! Eikä kai kukaan tosissaan arvosta toista ihmistä hänen hevosensa arvon perusteella, eihän?

Sitä paitsi, edellytykset hajottaa itsensä ilman varsinaista syytä, kuolla ähkyyn, lannehalvaukseen tai onnettomuuteen sekä aiheuttaa omistajalleen megasuuria eläinlääkärikululaskuja ovat kaikilla hevoslajin edustajilla tismalleen samat, arvoon katsomatta.

KATI VALJUS

www.ratsastus.net

- ★ uutisia
- ★ tuoreita kilpailutuloksia
- ★ laaja linkkilista
- ★ vilkas keskustelupalsta
- ★ myynti-ilmoituksia
- ★ käyttäjien oma kuvagalleria

